

BOY QUEEN

Voor Jordan <3

Oorspronkelijke titel: *Boy Queen*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Macmillan Children's Books, an imprint of Pan Macmillan, 2020

© George Lester, 2020

© Vertaling uit het Engels door: Tom ten Hove, 2022

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2022

Omslagontwerp: Rachel Vale, 2020

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange, 2022

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6561 1

ISBN 978 90 488 6562 8 (e-boek)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

George Lester

Boy Queen

Vertaald door Tom ten Hove

moon
young adult

EEN

De muziek staat zo hard dat ik het door de vloer voel bonzen en het ritme kruipt door mijn voeten omhoog, mijn hele lichaam door.

‘Moet ik het nog één keer uitleggen, of snappen jullie het?’ roept onze docent Emily. Ze staat bij de muziekinstallatie en doet zonder zich om te draaien haar grote bos zwarte krullen in een staartje. Er is hier niemand die durft te vragen of ze het nog een keer uitlegt. We adoreren haar, kunnen niet genoeg van haar krijgen, maar we weten wanneer ze gewoon wil doorpakken.

Ik zweet. De hele klas zweet. Ik kijk in de spiegel, die ook wel lijkt te zweten, en ik zie mijn lichtbruine haar tegen mijn voorhoofd plakken, mijn bleke, spierwitte gezicht is kletsnat. Ik zie er niet uit. Er zijn in deze klas veel meisjes (en zelfs een paar jongens) die het eruit kunnen laten zien alsof ze stralen, maar mij lukt dat niet. Priya, bijvoorbeeld, staat naast me in een doorweekte, grijze croptop en legging, maar de glimmende highlighter op haar wangen zit nog perfect.

‘Robin, hoelang duurt het denk je voordat ze de muziek weer uitzet en begint te schreeuwen?’ vraagt ze, terwijl ze haar haar losmaakt en weer vastknoopt.

‘Eerste refrein,’ zeg ik.

Ze grinnikt. ‘We halen het einde van het eerste couplet niet eens.’

‘We kunnen heus wel wat.’

‘Tot hoever ken jij het dan al?’ vraagt ze.

‘Ik ken het helemaal,’ antwoord ik.

Ze trekt één perfect getekende wenkbrauw op.

‘Oké, tot het laatste deel van het eerste refrein.’

‘Ik ook.’ Ze lacht.

‘Voorste en achterste rij wisselen!’ roept Emily wanneer ze de muziek opnieuw aanzet. We hebben ongeveer zestien tellen voordat het hier een compleet gekkenhuis wordt. Ik zie in de spiegel dat mijn masker van zelfverzekerdheid is weggefallen, en terwijl de paniek achter mijn ogen nu blootligt, paradeert Priya naar voren en neemt ze een pose aan die zó perfect is dat ik de ruimte zowat voel schud-den door haar krachtige uitstraling.

Priya is langer dan de andere meiden in onze jazzklas. Ze probeerden haar daar vroeger weleens mee te pesten, maar toen ze haar eenmaal zagen dansen, was dat helemaal voorbij. Wat konden ze nog zeggen? Ze danst beter dan iedereen hier, maar schept daar nooit over op. Ze laat het dansen voor zich spreken en weet wat ze waard is. Elke dag probeer ik steeds iets meer zoals Priya te zijn. Dat heeft me bij de audities zeker geholpen.

‘Kom je nog? Of ben je te bang?’ roept Priya, en ze kijkt me aan via de spiegel.

Ik haast me naar voren precies op het moment dat Emily begint te klappen, terwijl ze ‘Vijf, zes, zeven, acht!’ roept.

En we bewegen.

Het lijkt alsof ik de muziek om me heen kan zien wanneer ik dans, meedrijvend op de lucht, sprankelend, metaalachtig, een glinstering voor mijn ogen bij elke stap. De dynamiek verandert en we veranderen allemaal mee met de muziek, alsof die ons bestuurt, of wij juist de muziek besturen, en het gevoel is niet te beschrijven. Ik krijg hetzelfde gevoel als ik zing, als ik acteer, eigenlijk elke keer als ik optreed. Eerst voelt het alsof ik nog liever mijn eigen hand af zou knagen dan dat ik op het podium stap, maar binnen een paar seconden voel ik dat dit is waar ik voor lééf. Zodra je die sprong waagt, betaalt het zich uit in puur geluk. Het is net vliegen, ik zweer het.

Althans, totdat Emily de muziek weer uitzet.

‘Nog één keer, vanaf het begin!’

Dat is een leugen, dat weten we allemaal. We doen het heus niet nog maar één keer. We zijn moe en we zweten, maar iedereen in de ruimte heeft zo'n brede glimlach op zijn gezicht dat het lijkt alsof het in tweeën zal splitsen.

'Wat zei ik nou?' zegt Priya wanneer we met glimmende gezichten een halfuur later de dansstudio uit lopen. De koudere lucht in de gang voelt goed na de vochtigheid van de studio. Zelfs Priya lijkt vanavond meer te hebben gezweet dan normaal, dus misschien heeft ze toch nog iets menselijks. Gelukkig maar.

'Je had gelijk, je had gelijk,' antwoord ik.

'En je kende het toch niet tot het einde van het eerste refrein—'

'Ik kende het wel toen er mensen voor me stonden,' onderbreek ik haar.

'De ultieme test,' zegt ze. 'Zolang je dat maar niet hebt gedaan tijdens je tweede auditieronde, dan red je het wel.' Ze kijkt me aan met een verwachtingsvolle blik, alsof ik iets voor haar verborgen houd.

'Ik heb nog niets gehoord,' zeg ik. 'Geloof me, als ik iets had gehoord, dan zou ik hier de ballen uit m'n broek hebben geschreeuwd.'

'Je redt het wel,' zegt ze opnieuw. 'Dan en Tyler kunnen niet aan jou tippen.'

'Maar zij zijn niet mijn enige concurrentie, of wel?' zeg ik. 'Het is iedereen uit de rest van het land die—'

'We gaan het hier niet nog een keer over hebben,' zegt Priya. 'Laat het me voor je samenvatten. Jij maakt jezelf helemaal gek met de gedachte dat je niet wordt aangenomen, ik help je eraan herinneren hoe goed je bent en dat er maar één Robin Cooper in de godganse wereld is, en jij bent nou eenmaal ge-wel-dig.'

Ik kan de glimlach die op mijn gezicht verschijnt niet bedwingen. September zit zo vol mogelijkheden dat ik er bijna niet meer tegen kan, maar tot ik een ja (of een nee) krijg van LAPA (de *London Academy of Performing Arts*, trouwens), heb ik geen idee hoe mijn toekomst eruit gaat zien, en daardoor heb ik de neiging volledig door te

draaien. Priya weet dat, dus weet ze ook precies wat ze moet zeggen.

‘Vertel me nog eens waarom jij geen auditie hebt gedaan.’

‘Omdat ik dit voor m’n plezier doe,’ zegt ze, terwijl ze haar schouders ophaalt. ‘Het is gewoon een hobby waar ik toevallig heel goed in ben. Als ik geld probeer te verdienen met iets wat ik voor de lol doe, wordt het misschien minder leuk. Ik wil niet het risico lopen dat ik dat plezier kwijtraak.’

‘Voor mij is het nooit minder leuk geworden.’

‘En dat, lieverd, is de reden dat jij een ster gaat worden en dat ik met je mee ga liften tot aan de top, zodat ik een acteur aan de haak kan slaan en hem kan ondermijnen door veel succesvoller te worden.’

‘Een veel nobeler doel.’

‘Ik moet er natuurlijk wel voor zorgen dat deze theatertypjes niet naast hun schoenen gaan lopen,’ zegt ze met een knipoog. Ze haalt haar telefoon uit haar bh en haar ogen worden groter als ze ernaar kijkt. ‘Mam staat buiten. Zie ik je volgende week?’

‘Tuurlijk.’

‘En als je ook maar iets hoort, dan moet je—’

‘Ik stuur je een bericht,’ zeg ik. Ze trekt me naar zich toe en knuffelt me voordat ze door de deur verdwijnt en het donker in loopt. Het briesje voelt zo fijn op mijn huid dat ik een zucht laat ontsnappen. Hoe meer ik nadenk over de theaterschool, hoe meer ik het gevoel heb dat ik gek word. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit iets anders heb gewild, dus het idee dat ik er nu zo dichtbij ben en het zowat kan aanraken, is me bijna te veel.

‘Pas je op, dagdromer?’ Emily verschijnt in de deuropening naar de studio en ze sleurt een balletbarre achter zich aan. ‘Zou je de andere kant even willen pakken?’

Ik zet mijn waterfles neer en schiet haar te hulp. ‘Waar gaan we heen?’

‘Studio drie,’ zegt ze.

We schuifelen door de paarse gang naar de kleinste van de vier

studio's die samen de Fox Theaterschool vormen en we plaatsen de barre naast de spiegels.

'En, hoe ging je tweede auditieronde?' Emily staart me aan met dezelfde blik die ze gebruikt als ze je vraagt wat de definitie van een coupé is en je net al je kennis van balletterminologie bent verloren.

'Was de balletbarre een truc om me hier te krijgen en me daarnaar te vragen?'

Ze leunt op de barre en er verschijnt een klein lachje rond haar mondhoeken. 'Ik dacht niet dat je het fijn zou vinden als ik het ten overstaan van de hele klas vroeg. Maar als je dat liever wilt, er zijn er nog een paar—'

'Nee, nee, nee, punt gemaakt,' zeg ik. 'Het ging prima.'

'Prima?'

'Goed!'

'Goed of prima? Dat zijn twee verschillende dingen, Robin. Ik heb iets meer nodig.' Ze lacht.

'Ze hadden gevraagd of ik mijn nummer wilde veranderen voor de tweede ronde, dus dat heb ik gedaan,' zeg ik. 'Ik koos voor iets minder cliché. En het dansen was... moeilijk.'

'Maar het lukte je wel?'

'Elke keer,' zeg ik. 'Ze hebben het drie of vier keer gezien en ik denk dat het me is gelukt.' Het doet bijna pijn om het hardop te zeggen omdat ik daarmee het lot misschien te veel tart, maar ik zeg het toch. 'Ik had niets anders kunnen doen. Ik bedoel, ik gaf alles wat ik had. Ik gebruikte de tips die ze me de eerste keer hadden gegeven en... Ik weet het niet...'

'Heb je al iets gehoord?'

Ik haal mijn schouders op. 'Nee, nog niet,' zeg ik. 'Ze zeiden dat ik binnen een week iets hoor, dus de afgelopen dagen leken uiteraard zo'n 84 jaar te duren.'

'Het komt wel goed,' zegt ze. 'Maak je geen zorgen.'

'Ik maak me wel zorgen,' zeg ik. 'Het is té belangrijk.' Het klinkt dramatisch, maar dat is wel hoe het voelt. Er hangt voor mij veel

af van LAPA. Mijn audities bij The Arts Centre en Hillview gingen prima, maar niet perfect. Bij The Arts Centre verloor ik mezelf bij de zangronde. Ik maakte geen verbinding, ik liet de nummers niet horen op de manier waarop ik weet dat ik het kan. Ik werd niet teruggevraagd voor een tweede auditeronde. Bij Hillview was de dans zo moeilijk en ik was zo uitgeput dat ik het maar niet in mijn hoofd kreeg. Afgewezen. Maar bij LAPA ging het anders. Het had niet beter kunnen gaan. De dans was moeilijk, maar het lukte me wel. De zangronde was pittig, maar daar kwam ik ook doorheen en ze gaven me tips. Dat ik überhaupt werd teruggebeld voor de tweede ronde geeft me het idee dat dit hem wordt. Dit is wat ik hoor te doen in september, dat weet ik zeker. Dit is het enige wat goed voelt. Het móét gewoon lukken.

‘Nou, je deed het fantastisch vanavond,’ zegt Emily terwijl ze me de studio uit gebaart. ‘Hoe vond jij het gaan?’

‘Op het moment dat ik vooraan stond, wist ik het niet meer.’

‘Dat is precies waarom ik je vooraan zette,’ zegt ze plagerig, en er verschijnt een glimlach op haar gezicht. ‘Ik ga het je niet makkelijk maken, verstopt daar achterin omdat je toevallig lang bent.’

‘Ik wil dat iedereen het kan zien!’

‘Je wilt dat iedereen de pasjes leert, ten nadele van jezelf,’ kreunt ze. ‘Je moet gezien worden. Neem eens wat ruimte voor jezelf in, Robin. Zeker wanneer je in september aan LAPA studeert.’

We zijn inmiddels weer bij de kleedkamers beland. De rest van mijn klas is verdwenen, vervangen door de volwassenen die de volgende martelsessie van Emily ondergaan. Er hangt een totaal andere sfeer.

‘Emily, wat als—’

‘Uh-uh – nee, dat gaan we niet nog een keer doen,’ zegt ze met een opgestoken hand. ‘Als je hieraan begint, maak je jezelf alleen nog maar zenuwachtiger... en ik moet lesgeven.’ Ze geeft me een knipoog en roept naar haar leerlingen om haar te volgen naar Studio twee terwijl ik de jongenskleedkamer in glip.

Ik doe snel mijn korte broek, hemdje en jockstrap uit en trek

schone kleren aan. Ik doe mijn vest aan en haast me het gebouw uit richting mijn fiets. Ik heb mijn telefoon nog geen seconde aangezet of hij gaat al over. Ik schrik en laat hem bijna vallen.

‘Hallo?’

‘Ze leeft nog! ZE LÉÉFT NOG!’ krijst Natalie door de telefoon. ‘Echt, schat, ik probeer je al meer dan een halfuur te bereiken. Ik heb je aantekeningen van vandaag van Engels nodig. Mevrouw Finch bleef maar doordenderen en ik heb het merendeel van de les gemist. Ik dacht dat je dansles om acht uur klaar was?’

Natalie is een kleine Brits-Grenadese stuiterbal die ik al bijna mijn hele leven ken. Haar moeder is docent Engels (daarom ook de paniek over het essay) en haar vader is advocaat, dus haar ambities zijn net zo torenhoog als die van mij. Maar dan met iets meer ouderlijke druk, voor de goede orde. Zij was ook de eerste aan wie ik vertelde dat ik gay ben. Ze reageerde door me te knuffelen en ze zei het volgende: ‘Toen je een Angela Lansbury-marathon wilde houden voor je dertiende verjaardag, wist ik het eigenlijk al wel een beetje.’ Dus ze is gewoon top.

‘Ja, dat klopt, maar ik was nog even aan het kletsen met Priya en toen met Emily en toen—’

‘Schatje,’ onderbreekt ze me. ‘Ik onderbreek je even. Alles wat ik hoor zijn smoesjes en wat ik wil zijn jouw zoete klanken in m’n oor en je Engelse aantekeningen in m’n inbox. Ben je al thuis?’

‘Nee.’

‘Ben je nog stééds bij de studio? Waarom ben je nooit in de buurt als ik je nodig heb?’

‘Ik zou een stuk sneller thuis zijn als ik m’n handen niet vol had aan dit telefoontje,’ antwoord ik. ‘Wacht even.’ Ik doe mijn oortjes in en haal mijn fiets van het slot. Pas wanneer ik op de pedalen trap, voel ik hoe erg mijn benen branden. Emily heeft ons echt aan het werk gezet vanavond, dat is duidelijk. ‘Oké, ga door.’

‘O, ik wil je fietstocht naar huis niet verstoren,’ zegt ze.

‘Dat wil je wel.’

‘Ja, t  urlijk wil ik dat,’ zegt ze en ik hoor haar schuifelen op haar bed. ‘Dus je stuurt me je aantekeningen?’

‘Ze zijn waarschijnlijk niet zo gedetailleerd als die van jou zouden zijn geweest, maar ik denk dat jij op dit moment meer weet over *Hamlet* dan Shakespeare wist, dus...’

‘Dank je,’ zegt Natalie. ‘Serieus, die aanmeldingen voor de universiteit bezorgen me zoveel stress.’

‘Echt?’

‘Ik voel overal druk, Robin,’ zegt ze. ‘M’n ouders in m’n ene oor, mevrouw Finch in m’n andere oor, dan komt m’n rechtendocent er weer doorheen...’

‘Hoeveel oren heb jij?’

‘Daar gaat het niet om!’ roept ze. ‘Gelukkig zijn de aanmeldingen nu voorbij. Ik heb m’n keuzes gemaakt en iedereen mag stoppen met vragen stellen.’ Er is lawaai op de achtergrond.

‘Wat kijk je?’

‘*Drag Race*.’

‘Welk seizoen?’

‘Zes, duh, het beste.’

‘Klopt,’ zeg ik. ‘Hoewel je ook kunt stellen dat seizoen vier... Wacht, ik dacht dat je huiswerk aan het maken was?’

Ze kreunt. ‘Meid, ik heb je aantekeningen nodig.’

‘Sorry, ik stuur ze op wanneer ik thuis ben, ik zweer het.’

‘Mooi,’ zegt ze. ‘Dus, heb je nog wat gehoord van je loverboy?’

‘Zo, dat is een soepele overgang. Waar kwam dat vandaan?’

‘Je geheime vriendje,’ fluistert ze luid.

‘Nat!’

‘Wacht, kom op, ik had er nog   n,’ smeekt ze.

Ik zucht. ‘Toe dan maar.’

‘Je bent bezet, bezeten van hem—’

‘Je kunt hem ook gewoon Connor noemen, weet je,’ zeg ik, hoewel ik mezelf er niet van kan weerhouden om even om me heen te kijken of er misschien iemand meeluistert. Connor is een inge-

wikkeld onderdeel van mijn leven. We gaan naar dezelfde school en we weten al jaren van elkaars bestaan, maar we hadden nog nooit echt samen tijd doorgebracht. Toen raakten we voor de vakantie tijdens het nablijven een keer aan de praat en het een leidde tot het ander en nu zien we elkaar stiekem wanneer dat kan. Natalie heeft zelfs zijn naam in mijn telefoon veranderd in GV (Geheim Vriendje), aan de ene kant om zijn identiteit te beschermen, aan de andere kant om grapjes te kunnen maken.

‘Alsjeblieft zeg, je weet hoe geobsedeerd mijn moeder met je is. Als ze me over hem hoort praten, wil ze er gelijk alles over weten, en dit hoort een sexy geheim te zijn,’ zegt ze. ‘Dus, nog nieuws?’

‘Niets sinds het weekend,’ zeg ik. ‘Maar ik weet niet of hij me nog een berichtje heeft gestuurd omdat ik nu met jou aan de telefoon hang.’

‘Probeer je nou van me af te komen?’ zegt ze.

‘Volgens mij zou dat niet eens lukken als ik dat al wilde,’ zeg ik. Natalie is mijn beste vriendin in het hele universum en we vertellen elkaar eigenlijk alles. We willen gaan samenwonen vanaf september als ik naar LAPA ga en zij studeert als chique advocaat-in-wording. ‘Maar hij leek oké op school vandaag. Een beetje afstandelijk, maar ja, dat hoort er nou eenmaal een beetje bij.’

‘Ik vind niet dat dat erbij hoort, babes,’ zegt ze.

‘Hoe hoort het volgens jou dan wel?’

‘Alle versierpogingen van alle genders negeren totdat ik helemaal advocaat af en prachtig ben,’ zegt ze. ‘Hoewel, je zult zien dat wanneer ik ook maar één seconde m’n aandacht laat verslapen, niemand meer aandacht heeft voor mij. Dat is het probleem, hè? Ze willen je wanneer je niet beschikbaar bent, maar zodra je wel beschikbaar bent, flikkeren ze op.’

‘Hoe noem je mij?’

‘O, ze denkt dat ze grappig is?’ snauwt Natalie. ‘Greg zei dat ik tegen jou moest zeggen dat hij je heeft gemist vandaag.’

‘Wat?’

‘Hij was een echte studiebol tijdens de lunch, dus hij liep je mis in de kantine, en toen we naar huis gingen, vertelde ik hem dat we het over je verjaardag hadden gehad. Hij vond het jammer dat hij dat had gemist.’

‘Natalie–’

‘Je moet iets doen voor je verjaardag, Robin. Ik zweer het, als je probeert om naar een dansles te gaan–’

‘We gaan heus wel iets doen, dat heb ik al gezegd tijdens de lunch. Ik weet alleen nog niet wat.’

‘Nou, we gaan vrijdag uit, of je nou wilt of niet. En eerlijk gezegd, ik heb een excuus nodig om los te gaan nu ik klaar ben met die vreselijke aanmeldingen voor de universiteit,’ zegt ze. ‘Jij, mijn lieveling, bent mijn excuus. Gefeliciteerd.’

‘Wat een eer!’

‘Graag gedaan,’ zegt ze. ‘Hoe dan ook, Greg voelde zich buitengesloten en hij was verdrietig.’

‘En jij zorgde er zeker voor dat hij zich nog slechter ging voelen?’

‘Ik heb het er heel misschien een klein beetje in gewreven,’ zegt ze, en ik hoor haar grijnzen van oor tot oor. Ze weet dat ze er bij Greg mee wegkomt. Ze hebben een flinke geschiedenis. Ze waren eerst samen, maar toen kwamen ze erachter dat ze beter vrienden konden zijn. Dat betekent dat ze nu elke kans aangrijpt om hem te grazen te nemen en hij geeft zich een soort van gewonnen en laat het gebeuren... meestal. Maar Greg is lief. Hij is onze mannelijke witte excuushetero. Elke groep heeft er één nodig. Hij is de onze. En hij is leuker dan die van jou, geloof me.

‘Ik geef hem morgenochtend wel een knuffel,’ zeg ik.

‘Wat een schatjes toch, die hetero’s, zo simpel,’ zegt Natalie. ‘Nog iets anders te melden?’

En ik weet waar ze op doelt.

‘Ik ben nog niet thuis geweest, dus ik weet het niet,’ zeg ik. ‘Maar mam zou me een berichtje hebben gestuurd als er tijdens school iets was binnengekomen.’ Ik zucht. ‘Het wachten houdt maar niet op.’

‘Wacht wat je wilt, schat, maar over negen maanden zijn we uitgeput en bidden we in ons enige echte éígen appartementje in Londen dat de dood ons verlost van onze bergen met huiswerk, in plaats van in Essex. Het wordt zalig,’ zegt ze. ‘Oké, ik moet ervandoor. Jij moet focussen op het fietsen. Ik wil niet de reden zijn dat een toekomstige superster overlijdt.’

‘Hoezo? Wie ga ik aanrijden dan?’

‘O, m’n buik, wat een humor,’ zegt ze droog. ‘Hou van je, queen, tot morgen.’

‘Tot morgen.’

Ik hang op en blijf fietsen, en ik negeer het trillen in mijn broekzak. Het zou Connor kunnen zijn die me probeert te bereiken. Mijn hart springt op bij de gedachte.

Ik fiets over de oude landweggetjes naar mijn dorp, dezelfde route die ik al zes jaar neem, tot ik ons kleine huisje op de hoek zie. De onverzorgde voortuin die mam elke zomer zegt aan te gaan pakken heeft het pad overwoekerd, en het met klimop bedekte hek dat langs de stoep loopt, begint meer op een barricade dan een begrenzing te lijken.

Het huis is pikkedonker. Mams auto staat niet voor de deur, dus ze is vast langer aan het werk dan ze had gedacht. Ik rijd naar het tuinpoortje, loop met mijn fiets de tuin in en zet hem tegen het hek.

‘Mam?’ roep ik als ik via de achterdeur binnenkom. Er komt niets terug, zelfs geen echo. Het huis is niet groot genoeg voor een echo.

Het lampje van het antwoordapparaat knippert, dus ik druk op het knopje om het bericht te beluisteren, terwijl ik mijn schoenen uit schop en wat door de post op tafel snuffel. Nog steeds niets.

‘ROBIN!’ Het is de stem van Natalie en ik kijk op. Waarom laat ze in godsnaam een bericht achter? ‘Je vraagt je misschien af waarom ik een bericht achterlaat op een fucking antwoordapparaat alsof we in de middeleeuwen leven. Reden één: jullie hebben er één, wat me doet twijfelen aan de normaal zo feilloze smaak van je moeder.’

Om eerlijk te zijn kocht mam het meer als grapje omdat haar

eigen moeder er vroeger eentje had en ze het altijd een leuk idee vond dat mensen berichtjes achter konden laten. De harde realiteit was dat bijna niemand dat deed. Vooral Natalie niet. Nooit.

‘Reden twee: je stuurt me verdomme nooit een berichtje terug. Zet je telefoon aan! Ik heb je aantekeningen nodig. PS: voel je vrij dit bericht te negeren als ik je al te pakken heb gekregen. Je hebt ongetwijfeld zeventuizend dolzinnige berichten van me zodra je je telefoon van de Ik-Heb-Dansles-Dus-Ik-Doe-Alsof-Ik-Dood-Ben-stand haalt. STUUR ME JE GODVERGETEN AANTEKENINGEN! Tot morgen.’

Ik houd van haar met al haar eigenzinnigheden. Het apparaat piept en gaat door naar het volgende bericht.

‘Mijn engelachtige jongen.’ De stem van mam komt door het apparaat. Dit kan niet goed zijn. ‘Het is hier halfnegen en ik ben nog lang niet klaar. Ze vroegen of ik overuren wilde draaien en die heb ik aangenomen. Ik kan de extra uren wel gebruiken. Je hoeft niet op me te wachten. Ik hou heel veel van je! Er liggen restjes van gisteravond in de koelkast. Als je nog wakker bent als ik thuiskom, word ik boos. Ga naar bed. Ik hoop dat je een fijne dansles hebt gehad. Stuur me een berichtje zodat ik weet dat je veilig thuis bent gekomen. Alsjeblieft. Doe het nu zodat je het niet vergeet. Ik zie je morgenochtend. Opgewekt en op tijd!’

Ik pak mijn telefoon en ik veeg langs de stroom van notificaties, de meeste van Connor, zodat ik mam snel kan appen. Dit gebeurt vaak. Er zijn hele dagen dat ik haar niet zie omdat zij aan het werk is en ik les heb en dan sturen we elkaar alleen maar berichtjes en spreken we wat in op het antwoordapparaat. Maar dat is al zo lang zo dat ik niet anders gewend ben.

Ik heb eigenlijk helemaal niet zo’n honger, dus ik sla de restjes over en wil me net gaan klaarmaken voor bed als ik post bij de voordeur zie liggen. Ik raap het op en zie een grote, witte envelop verscholen tussen alle folders.

Shit.

Die is vast bezorgd toen mam al naar haar werk was.

En het is een grote envelop. Iedereen zegt altijd dat een grote envelop goed nieuws betekent. Godver! Góðver!

Ik neem diep adem en verbreek de zegel. Ik doe hard mijn best om de envelop niet kapot te maken, om niet te vernielen wat erin zit. Ik houd mijn adem in en ik trek het eruit.

Mijn hart verzakt.

Schoolrapport.

Schoolrapport voor de tweede periode.

'Echt NIET!' zeg ik tegen de duisternis en ik stop het terug in de envelop en leg die op de eettafel.

Ik pak een notitieblaadje van het zijtafeltje waar mam de telefoon heeft staan.

Rapport is bezorgd. Ik zie je in de ochtend voor de nabespreking. Hoop dat werk niet te verschrikkelijk was. De restjes liggen nog in de koelkast. Xx

Ik smijt mijn danskleden in de wasmachine, ga daarna naar boven en gooi mezelf op mijn bed. Ik doe mijn nachtlampje aan en de oranje gloed verlicht mijn kleine kamer en de kleden die verstrooid op de vloer liggen, de papieren op mijn bureau, de ongeopende tekstboeken en, het belangrijkste, mijn telefoon.

Ik vervul mijn taak als goede vriend en stuur mijn aantekeningen naar Natalie, veeg door mijn apps heen om de berichten van Connor te lezen en er verschijnt een sullige glimlach op mijn gezicht terwijl ik scrol. Het is het soort glimlach waar Natalie me mee plaagt, maar ze is blij dat ik blij ben, en Connor heeft iets waardoor alles net een beetje lijkt op te lichten, net als wanneer Dorothy voor het eerst Oz binnenstapt.

Connor: Ben je in de buurt vanavond? X

Shit. Ik was vergeten dat je dansles had. Laat maar.

Ik heb je gemist. Het weekend was leuk, dat moeten we nog eens doen. Ik ga uitzoeken wanneer m'n ouders weer weg zijn, dan kun je langskomen.

Als je wilt.

Ik bedoel, natuurlijk wil ik dat. Als hij had gevraagd of ik nu wilde langskomen, was ik erheen gevlogen. Jezus, hij heeft zo'n macht over me.

Connor: Dan zie ik je morgen wel, denk ik.

Het volgende wat ik zie is een foto van hem zonder shirt voor de spiegel in zijn slaapkamer. De belichting is geweldig, zijn lichaam is perfect, van zijn brede schouders tot zijn grote borst die gewoon te goed is voor knuffelen – ik kan er bijna niet tegen. Hij pruilt een beetje en haalt zijn hand door zijn donkere, kort opgeschoren haar. Zo'n waanzinnig knappe jongen.

Robin: Ben je nog wakker?

Ik wacht een paar seconden op die drie magische bolletjes die mijn hart altijd sneller doen kloppen, maar ze komen niet. Dus ik begin terug te scrollen, langs weken en weken vol berichtjes, van antwoorden met maar één woord die genoeg waren om me hartkloppingen te geven tot hele alinea's die ik nu waarschijnlijk woord voor woord zou kunnen citeren.

Ik besef hoe sneu dit is. Maar ik geloof zo vaak dat het niet echt is, dat ik zou zweren dat ik alles verzon als ik deze berichtjes niet had. Maar ik verzin het niet. Het is echt en ik kan het zien want ik heb het gewoon hier in mijn handen.

Ik weet dat hij de berichtjes naderhand verwijdert. Hij beschermt zichzelf op een manier die voor mij niet echt nodig is. Natalie en Greg weten er alles over. Mam weet niet dat ik een vriendje heb, als ik het zelfs zo kan noemen, maar ik denk niet dat ze het heel erg zou vinden. Ik heb haar drie jaar geleden verteld dat ik op jongens val en het zou misschien leuk zijn om daar nu eens een naam aan te geven. Maar als mam het weet, dan wil ze hem ontmoeten en... ze kan hem niet ontmoeten.

Ik probeer er niet te veel over na te denken. Hoeveel ik ook om Connor geef en hoeveel hij ook om mij geeft (of in ieder geval lijkt te doen, ik bedoel, ik heb bewijs), in september gaat alles veranderen. En het is spannend en nieuw, maar we hebben het nog niet eens

gehad over wat er gaat komen. Ik probeer gewoon te genieten van de momenten die we hebben, want elk moment is een kleine vonk van geluk in mijn leven.

Tegen de tijd dat ik helemaal naar boven ben gescrold, tot de eerste 'Hé' die ik kan horen in zijn diepe stem, is het allang middernacht geweest. Mijn lichaam schreeuwt dat ik moet gaan liggen en de wereld moeten laten wegglijpen.

Dus dat doe ik.

TWEE

‘Robin, als je niet binnen tien minuten naar beneden komt, begin ik te lezen zonder jou!’

Ik schiet overeind. Mijn telefoon zit tegen mijn borst geplakt waar ik hem vasthield toen ik in slaap viel. Ranzig.

‘Ik hoor geen beweging!’ roept mam.

‘Omdat ik nog niet beweeg.’

‘Lieverd, ik hou van je, maar ik sleur je zo uit bed, hoor.’

Ik douche snel en negeer de pijn die met elke beweging gepaard lijkt te gaan.

‘Vijf minuten!’ schreeuwt mam terwijl ik de douche uitzet. Waarom is ze al op? Ik heb haar gisteravond laat niet binnen horen komen, dus ze moet wel hondsmoe zijn.

Als ik de keuken binnenloop, zit ze al aan tafel met de grote witte envelop in haar hand, en met een paar pakken cornflakes en twee kommetjes voor haar neus.

Ik snap echt niet waar mijn moeder haar energie vandaan haalt, maar zelfs na een late avonddienst ziet ze er fris en fruitig uit, haar donkerbruine haar een beetje ontploft rondom haar hoofd, haar blouse soort van gestreken, een glimlach op haar gezicht en haar lichtbruine ogen sprankelen op de een of andere manier. Ze ziet eruit alsof ze een volle nacht geslapen heeft. Ik zie eruit alsof ik door een vrachtwagen ben overreden.

Ik check de tijd op mijn telefoon en mijn gezicht vertrekt. ‘Waarom heb je me zo lang laten slapen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Je hebt de restjes van mijn wéreld-

beroemde lasagne niet eens aangeraakt!

Die is niet wereldberoemd. Die is hier in de buurt niet eens beroemd.

‘Ik nam aan dat je wel wat extra tijd in bed kon gebruiken. Ik schrijf wel een briefje, voor als iemand ernaar vraagt op school.’

‘Ik weet niet of ze dat wel aannemen.’

‘Je moet je mond houden. Je verspilt erg veel van de tijd waarin ik je belachelijk kan maken.’ Ze veegt een pluk haar uit haar gezicht. ‘Je weet hoeveel waarde ik hecht aan die tijd.’

‘Ik denk dat er niemand op deze aarde rondloopt die jou daarvan kan weerhouden,’ antwoord ik en ik geef haar een kus op haar wang. ‘Goedemorgen, mam.’

‘Goedemorgen, Robin.’

Ik ga op mijn plek aan tafel zitten, schud goedkope cornflakes in mijn kom en zet me schrap voor de aanval. Ik kom sowieso te laat, dus dan kan ik er net zo goed gebruik van maken. ‘Oké, kom maar door. Hoe erg is het?’

‘Ik heb nog niet gekeken.’

‘Je hebt nog niet gekeken?!’

‘Natuurlijk niet, Robin – het is traditie! En jij zei nabespreken. Ik kan niet stiekem voorbespreken voordat we nabespreken, want dan spreek jij me daarop aan en dat kunnen we niet hebben!’ Ik ben inmiddels compleet kwijt wat ze zegt. Ze zucht, strijkt haar blouse glad en bereidt zichzelf mentaal voor op dit moment. Volgens mij ben ik de acteur in de familie, maar nu komt zij aan met een heel ritueel voor het lezen van mijn schoolrapport. Ze spoort niet en ik hou van d'r.

‘Ik dacht dat het een toelatingsbrief was,’ grom ik.

‘Och lieverd, stortte je neer op je bed als een melodramatische hoofdrolspeelster?’

‘Mam...’

‘Beklaagde je je richting de hemel, “Wanneer, o, wanneer zal mijn toelatingsbrief arriveren?”’ Ze smijt het rapport richting haar

voorhoofd en ik probeer niet te lachen als een hoekje in haar wang prikt. 'Au.'

'Karma is een bitch.'

'Jij ook,' zegt ze met een knipoog. 'Schatje, die brief komt heus wel, dat weet je. Je auditie ging echt dope—'

'Zeg alsjeblieft niet dope.'

'Door jou waren ze ab-so-luut sprakeloos,' buldert ze al glunderend door. 'Het lukt je wel. Dat weet ik zeker. De halve buurt weet het zeker.'

'De halve buurt?'

'Je denkt toch niet dat ik ook maar een kans voorbij laat gaan om te vertellen dat mijn zoon een ster wordt?' vraagt ze.

Sinds ik terugkwam van de auditie doen we steeds alsof het al in kannen en kruiken is, en mams vertrouwen in mij is aanstekelijk. Hoewel Natalie graag met haar zou strijden om de titel van grootste fan, kan ze niet tippen aan mam. Mam heeft nog nooit een show gemist. Ze heeft zich te pletter gewerkt zodat ik dit kan doen. En nu is het gewoon wachten op de beloning.

'Als de brief wordt bezorgd, moet je me bellen,' zeg ik. 'Je kunt me niet niet bellen.'

'Hetzelfde geldt voor jou.'

'Deal.'

Ze pakt mijn hand vast en stelt voor dat we het elkaar beloven. En dat doen we.

'Zo, zullen we elkaar maar weer belachelijk maken dan?' Ze pakt haar bril van het bijzettafeltje en zet die op het puntje van haar neus, alsof ze me eens flink de les gaat lezen. Ben ik toch nog vroeg op school.

Ze opent langzaam de envelop. Ze draait de eerste pagina niet om, maar houdt die dicht bij haar borst en bekijkt me zorgvuldig. 'Hier in mijn handen heb ik het voorlaatste rapport vast.'

'Mam—'

'Robin Coopers winterrapport.' Ze doet net alsof ze een traantje

wegpinkt. 'Ik ben zo trots op mijn jongen.'

Ik lach haar een beetje uit. 'Wacht maar tot je het leest.'

Ze opent het rapport en begint aan haar optreden.

'Engels,' kondigt ze aan, alsof ze net het podium van Shakespeare is opgekomen. "'Hoewel Robin het vak uitmuntend beheerst en er ook een overduidelijke interesse voor heeft, zou het hem sieren iets minder afgeleid te zijn tijdens de les.'" Ze kijkt op. 'Au.'

'Wauw.'

'En bedankt, meneer Goldberg. Dat was de laatste keer dat ik tijdens de ouderavond met jou flirtte.'

Ik stik zowat in mijn cornflakes. 'Mam!'

'Ik doe gewoon wat ik kan om te zorgen dat jij een goed cijfer haalt.'

'Hij bepaalt mijn eindcijfer niet. Hij moet gewoon inschatten wat voor kans ik maak. Ik moet over een paar maanden een schriftelijk examen afleggen, dat weet je,' zeg ik.

'Nou, oké, wie is de examinerator? Dan flirt ik wel met hem.'

'Of ik kan beter m'n best doen.'

'Wat is daar nou leuk aan?'

'Je bent vreselijk.'

'Het lijkt net alsof je wilt dat ik voor altijd single blijf.' Ze zucht theatraal en draait de pagina om.

'Hetzelfde voor psychologie. Ik vraag me af of ze hun rapporten samen schrijven, zodat ze dezelfde feedback kunnen geven. Wat denk jij?'

'Ik denk dat ik waarschijnlijk iets te veel uit het raam staar en dagdroom,' zeg ik.

'Aha!' roept ze uit. 'Ze zitten in je hoofd. Merk je het? Ze spelen sneue, zieke spelletjes, allemaal.'

Ik moet lachen, ook al probeer ik van niet. Mam is altijd zo. Ze weet dat ik mijn best doe als ik niet aan het dansen ben, maar ze weet ook dat na dit alles Engels en psychologie niet superbelangrijk voor me zijn. Niet echt.

‘Lees nu drama voor,’ zeg ik terwijl ik naar de gootsteen loop met mijn lege kom. Ik moet dit snel afronden als ik nog op tijd wil zijn voor het eerste uur. Ik wil haar niet opjagen, maar zodra ze is begonnen kan ze dágenlang doorgaan.

‘Absoluut niet,’ zegt ze. ‘Dat is veel te makkelijk en je ego is nog een beetje te groot sinds de wintermusical.’ Ze volgt me naar het aanrecht en slaat haar armen om me heen. ‘Kijk, ik kan m’n armen bijna niet meer om je... O, nee.’

Paniek. ‘Wat is er?’

‘Het... het wordt groter!’

‘Mam!’

‘Het zwelt op, het groeit, het vult zowat de hele keuken!’

‘Jij bent niet te doen.’

Ze lacht en gaat weer zitten. ‘Oké, drama,’ zegt ze, en ze pakt het rapport weer op. Ze doet haar mond open om iets te zeggen, maar ze houdt zichzelf in en er verschijnt een glimlach om haar mond.

‘Wat? Is het zo erg? Of heeft ze het over die keer dat ik van de auto viel tijdens “Greased Lightnin’”? Niet mijn beste moment en eigenlijk best wel lullig dat ze dat zo weer oprakelt. Ik bedoel, die auto was glad – wat voor een sadistische toneelknecht besluit een auto in te vetten wanneer ik erop moet klimmen, ik had wel–’

‘Hou je mond, Robin,’ zegt ze en ze kijkt me aan, haar ogen een beetje vochtig. ‘Het is briljant.’

‘Echt?’

‘Mijn hemel, deze vrouw houdt van je.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Als ik doodga, adopteert zij je direct!’

‘Mam–’

‘Ik meen het. Maak je om mij maar geen zorgen,’ zegt ze. ‘Ik vraag het haar wel op mijn sterfbed, echt heel langzaam en met schorre stem: “Mevrouw Hepburn, als je echt zo heet, zorg voor mijn zoon.”’ Ze begint vreselijk te hoesten en leeft zich echt in.

‘Wat heeft ze geschreven?’

Ze schraapt haar keel. “Niemand in mijn klas laat zoveel kunde

en blijmoedigheid zien als Robin. Sinds het voorexamenjaar heb ik hem zowel privé als klassikaal gecoacht. Ik voel in het diepst van mijn ziel dat deze jongen het ver gaat schoppen.”

‘Heeft ze dat echt geschreven?’

Mam knikt. ‘Ze houdt van je, knul.’

Mevrouw Hepburn, en dat is sowieso niet haar echte naam – ik bedoel, kom óp – heeft me altijd al gesteund. Ze gaf me al foldertjes en brochures van theaterscholen voordat ik er zelf überhaupt over had nagedacht. Ze is als een melodramatische beschermengel hierheen gestuurd vanuit de meest opzichtige hemel die je je maar kunt voorstellen, waar gigantische kettingen onderdeel van het uniform zijn en waar het je taak is om kleine, dansende homo’s een veilige plek te geven om te spelen.

‘Ze wordt gek als je bent aangenomen,’ zegt mam.

‘Ga nou niet–’

‘Ze gaat huilen, ze gaat schreeuwen, ze gaat de rest van haar leven jouw succes uitbuiten!’

Ik hoop dat mam gelijk heeft. Dat moet. Ze pronkt graag met het feit dat ze altijd gelijk heeft – waarom zou het deze keer anders zijn?

‘Oké, ander onderwerp, we moeten het over vrijdag hebben,’ zegt ze.

‘Vrijdag?’

‘Robin! Je wordt achttien. Je wordt een MAN!’

‘Mam!’

‘Je bent gewoon al zo volwassen, dat is alles.’

‘Hou je mond.’

‘Absoluut niet,’ zegt ze. ‘Je bent mijn zoon en ik heb het recht om je op elke mogelijke manier voor schut te zetten.’ Ze glimlacht. ‘Dus wat gaan we doen voor je verjaardag?’ Ze wrijft over haar kin. ‘Misschien moet ik gewoon meegaan met jou en je vrienden. Zou dat niet leuk zijn! Waar gaan jullie heen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Weten we nog niet,’ zeg ik. ‘Natalie gaat me daar de hele dag over lastigvallen omdat ik niet kan kiezen.’

En het spijt me, hoe geweldig ik dit hele gebeuren hier ook vind: ik moet naar school.'

'Je heb m'n optreden af.' Ze schudt haar hoofd. 'Na alles wat ik voor jou heb gedaan. Zal ik je geboorteverhaal nog een keer vertellen?'

'Ik heb al genoeg therapie sessies klaarstaan om daar overheen te komen,' zeg ik, terwijl ik m'n tas pak. 'Wil je straks doorgaan met je optreden?'

Ze loopt naar me toe en legt haar handen op mijn schouders. 'Die brief komt eraan,' zegt ze. 'Hij is op dit moment onderweg met de post. De wereld ligt aan je voeten, Robin Cooper. Dat beloof ik.'

Ik kan die grijns niet van mijn gezicht halen.

Ze kust me op mijn voorhoofd. 'Ik moet vanavond een extra dienst draaien,' zegt ze. 'Ik weet dat we samen zouden eten, maar—'

'Het maakt niet uit,' zeg ik. 'Ik kan zelf wel wat klaarmaken. Ik bedoel, het wordt niet wéreldberoemd, maar...'

'Morgen dan,' zegt ze. 'Ik bewaar wel iets voor je voor na je dansles.'

'O, ik vraag me af wat het wordt!'

Ze wuift wat met haar hand. 'O, ik weet het niet, iets wereldberoemds, waarschijnlijk. Ik ben namelijk beláchelrijk getalenteerd.'

Ik rol met mijn ogen en lach. 'Doei, mam.'

DRIE

Ik kom aan op school, extreem te laat, extreem buiten adem en extreem verbaasd om te zien dat Natalie en Greg op me staan te wachten bij de fietsenstalling. Hun lengteverschil is zo groot dat het bijna komisch is, en je zou verwachten dat Natalie een piepklein piepstemmetje heeft omdat ze zelf ook piepklein is, maar niets is minder waar. Grote kans dat je haar hoort voordat je haar ziet. Greg komt over als een soort gigantische, vriendelijke reus, met een zachte stem en zo lief als maar kan, terwijl hij boven iedereen uittorent. Ik bedoel, ik ben één meter tweeëntachtig en door Greg voel zelfs ik me klein en nietig.

‘Waarom staan jullie op me te wachten?’

Natalie haalt haar schouders op. ‘Zó laat waren we nou ook weer niet.’

‘Jullie zijn gek.’ Ik zet mijn fiets op slot en kijk naar Greg, die zijn lach probeert in te houden. Ik huppel zowat naar hem toe en geef hem een stevige knuffel. ‘Natalie zei dat je me gister hebt gemist.’

‘Ze liegt,’ zegt hij tegen mijn schouder.

Natalie kijkt op. ‘De enige leugens die hier voorbijkomen zijn de leugens die je jezelf wijsmaakt.’

‘Stond je echt op me te wachten, alleen voor een knuffel?’ vraag ik wanneer Greg me loslaat. Die jongen kan echt goed knuffelen.

‘Daar doe ik geen uitspraak over,’ zegt Greg en hij draait zich om en begint naar school te lopen. Natalie haakt haar arm door de mijne en we volgen hem. ‘Dus wanneer gaan we het over je verjaardag hebben?’ vraagt Greg. ‘M’n moeder moet weten wat mijn

plannen zijn, zodat ze een oppas voor Archie kan regelen.’ Archie is Gregs kleine broertje, een miniversie van Greg en superschattig.

‘Zodra deze prinses hier besluit wat ze wil doen.’ Natalie knijpt in mijn arm. ‘Echt, lieverd, het is onbegonnen werk met jou. Hoe moeilijk is het om een plan te maken?’

‘Zouden jullie me geloven als ik zei dat ik al had gezocht naar plekken waar we heen zouden kunnen?’

‘Nee,’ antwoorden ze beiden.

‘Wauw, jullie hebben echt verbazingwekkend veel vertrouwen in mij.’

‘Dat is het niet,’ zegt Nat. ‘Ik ken je gewoon te goed.’

We lopen door de school en net als altijd glimlach ik naar mensen als ze voorbijlopen. De wintermusical was nog niet zo lang geleden en de cast werd gekozen uit alle jaarlagen, dus ik heb toen veel verschillende mensen leren kennen. Drie maanden lang hebben we samen gerepeteerd en niets scheidt meer een band dan gedeelde smart. Blijkbaar kan *Grease* best wel traumatisch zijn.

‘Goedemorgen, Robin.’ Katy, die mijn Sandy speelde toen ik Danny was, loopt voorbij en de rest van de toneelgroep waggelt achter haar aan. ‘Heb je al iets gehoord?’

‘Nog niet,’ zeg ik.

Ze haalt haar schouders op. Mam en ik zijn niet de enigen die doen alsof het al in kannen en kruiken is. Ook de toneelgroep, mevrouw Hepburn, Natalie en ik doen dat als we praten over hoe geweldig alles wordt straks in september. Het maakt me nerveus. Maar eigenlijk meer opgewonden. Het is nu net Schrödingers Toneelschool.

Natalie tikt tegen mijn arm.

‘Wat?’

‘Ik heb een roddel.’

‘Een goede roddel?’

‘Een megagoede roddel.’

‘Soms snap ik jullie echt niet,’ zegt Greg.

‘Die nieuwe jongen bij ons op school, Seth Harris, was gisteren voor het eerst op school. Hij hield het maar twee uur vol, twee, voordat hij wegging.’

‘Serieus, maar één les?’ zegt Greg. ‘Is deze school echt zo erg?’

‘Nee, maar hijzelf blijkbaar wel,’ zegt Natalie. ‘Holly en Eric konden er gister tijdens maatschappijleer maar niet over ophouden. Hij was er gewoon ineens. Niemand weet wie hij is, waar hij vandaan komt, niets.’

‘Jemig, arme jongen,’ zegt Greg.

‘Wat?’ snauwt Natalie.

‘Wat? Ik voel met hem mee.’

‘Waarom?’

‘Kom op, je zei het net zelf, echt iedereen praat over hem. Hij is hier nog maar net en ineens is hij het middelpunt van de aandacht. Vind je het gek dat hij wegging? Dat zou ik ook hebben gedaan. Robin?’

‘Ja, ik ook,’ zeg ik. Ik weet hoe het is als mensen over je praten, fluisteren zelfs. Dat is naar.

‘O mijn god, ik kom hier om geweldige roddels met jullie te delen, niet om medelijden te hebben met die nieuwe,’ zegt Natalie kreunend. ‘Robin, kom op, deze roddel is toch top?’

‘Dat klopt,’ zeg ik. ‘Maar ik sta aan Gregs kant. Ik heb medelijden met hem.’ Om op het podium alle aandacht te krijgen is één ding, maar dat iedereen zich zomaar met je leven bemoeit? Nee, bedankt.

‘Man, het lijkt wel alsof jullie één persoon zijn geworden tijdens de Geweldige Zomer van Greg en Robin.’

‘Hou op,’ bromt Greg. ‘Jij zat een hele maand in Grenada en het is heus niet alsof je daar geen lol hebt gehad.’

‘Ik was bij m’n familie! Ik heb alles moeten missen!’

‘Voor de laatste keer, je hebt niets gemist,’ zeg ik. ‘We hingen vooral gewoon wat rond en klaagden over hoe heet het was.’

‘En over dat dansongeluk van jou,’ zegt Natalie, die haar lach

probeert in te houden. ‘Vertel nog eens hoe je tegen die balletbarre bent gevallen?’

‘O,’ zeg ik. ‘Ik probeerde een driedubbele pirouette te doen, maar ik gleed uit en, bam, knalde er met m’n gezicht tegenaan.’

Natalie giert het uit. Greg blijft stil. Greg schudt zijn hoofd en kijkt me aan, omdat hij weet dat dit verhaal helemaal niet waar is. Maar hij heeft me beloofd om niet te vertellen hoe ik echt gewond ben geraakt. Natalie heeft het niet door.

‘Deze zomer wordt beter,’ zeg ik. ‘De Geweldige Zomer deel twee, met onder anderen Natalie.’

‘Schat, “onder anderen”? Ik speel de hoofdrol!’

Terwijl we het schoolplein op lopen, zie ik Connor en ik kan mijn glimlach niet onderdrukken.

Het is alsof mijn lichaam en de zijne op precies dezelfde golf-lengte zitten, ook al is het op school een beetje ongemakkelijk tussen ons. Al was ik verdwaald in een menigte, nog zou ik hem op de een of andere manier vinden.

Hij is bij zijn vrienden en ze zijn bijna niet te zien door de rook-walm van de joint die ze doorgeven. Sinds ik hier op school zit, heb ik genoeg homofobe bullshit meegemaakt om te weten dat ik niet te lang moet staren, maar ik wil dat Connor me ziet.

Hé, jij daar.

Hij heeft me in de gaten. En zijn ogen lachen me heel even toe voordat ze me overduidelijk vragen om weg te blijven. Ik glimlach naar hem en blijf lopen. Ik zeg niet dat het perfect is. Ik zeg dat het is hoe het is. Ik weet dat hij om me geeft. Hij kan het gewoon niet te opvallend laten merken.

‘Oeh, moet ik jullie twee even alleen laten?’ fluistert Natalie naast me.

‘Rot op,’ zeg ik met een lach.

‘Wat?’ zegt Greg. ‘Wat heb ik gemist?’

‘GV,’ antwoordt Natalie zonder een tel na te hoeven denken.

‘Ik snap het nog steeds niet.’

‘Wat een verrassing!’ zegt Natalie. ‘Geheim Vriendje.’

‘O zo,’ zegt Greg, en dat is alles wat Greg daar verder over te melden heeft. Greg mag Connor niet. Maar dan ook echt niet. Daar heeft hij zo zijn redenen voor.

Mijn telefoon trilt in mijn broekzak.

Connor: Doe je al iets na school?

‘Wat?’ zegt Natalie. ‘Wat is er?’

Ik laat het aan haar zien en ze gilt zowat als ze ziet dat het van Connor is. Greg... is iets minder enthousiast.

Robin: Nee. Het huis is ook leeg.

Connor: 😊 Tot straks! x

Ik merk dat ik niet kan wachten tot de schooldag voorbij is. Ik race naar huis zodat ik nog snel even kan douchen en omkleden voordat Connor er is. Dan kan ik ook even dubbelchecken of mam echt niet thuis is. Er is een alternatief universum waar Connor niet meer in de kast zit en hij gewoon langs kan komen wanneer hij wil omdat hij en mijn moeder beste maatjes zijn. Dat universum is waarschijnlijk makkelijker om in te leven.

Maar het is niet aan mij om te bepalen wanneer iemand uit de kast wil komen. Zou het makkelijker voor me zijn als hij al wel uit de kast was? Ja. Zou het ook makkelijker zijn voor hem? Afgaande op wat er in het verleden is gebeurd, denk ik van niet.

Connor: Ben er bijna. Niemand thuis?

Robin: Niemand thuis.

Ik ga naar beneden en doe de deur open. Connor loopt haastig het pad op met zijn capuchon omhoog en kijkt af en toe over zijn schouder voordat hij binnenkomt. Ik heb de deur nog niet dicht of zijn capuchon is af en hij begint me te zoenen. Ik ben een beetje overrompeld.

‘Wauw, iemand heeft er zin in,’ zeg ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Even voor de zekerheid...’

‘Nee, ze is er niet,’ zeg ik. ‘Denk je echt dat ik je me zo zou laten zoenen in de gang als ze er wel was?’

Hij haalt zijn schouders nog eens op voordat hij me stevig op mijn mond zoent. Dat is best een goed antwoord, om eerlijk te zijn.

Ik pak zijn hand en we stommelen vrolijk en giechelend de trap op. Dit is het leuke deel. Als we samenzijn, alleen, is het net alsof het geheimzinnige er niet eens toe doet. Het is leuk, het is spannend, we hebben gewoon lol met zijn tweeën.

We tuimelen mijn kamer in en vallen neer op het bed. Hij zoent me opnieuw. Ik zoen hem terug en onze tongen dansen over elkaar heen. Zijn vingers trekken een lijn over mijn buik richting mijn rug waar ze onze lichamen dichterbij elkaar drukken. Op dit moment lijken onze kleren ons alleen maar in de weg te zitten.

We stoppen even om op adem te komen.

Hij grinnikt en kijkt me van boven aan met die donkere ogen van hem. Op school gaat hij om met een groep aso's, echt waar, maar hij is een compleet andere jongen wanneer hij bij mij is. Volgens mij is er niemand in die groep die hem kent zoals ik. Zij weten niet dat hij moest huilen toen we naar een zielige film gingen. Zij weten niet dat hij ontzettend goed kan knuffelen, en ik bedoel écht goed.

'Waar lach jij om?' gromt hij me toe.

'Gewoon jij,' zeg ik.

Hij leunt naar me toe en ik adem hem in. Ik zou voor altijd zo kunnen blijven liggen, maar door de manier waarop hij aan me zit, weet ik dat hij op meer hoopt vandaag. En ik zou liegen als ik zei dat ik niet hetzelfde dacht.

De deur beneden gaat open en dicht. Connor stopt direct met zoenen en komt omhoog. Ik ben me er opeens erg van bewust dat we in een vrij compromitterende houding liggen.

'Robin?' roept mam.

'Je moeder?!' vraagt Connor, die nog boven op me ligt. Hij ziet ineens lijkbleek en de hoop dat er ook maar iets tussen ons gebeurt vandaag is volledig verdwenen. 'Ik dacht dat ze—'

'Dat dacht ik ook,' zeg ik. 'Ik zou je niet hebben uitgenodigd als—'

'Shh!'

‘Nou ja, zeg!’

‘Robin?’

‘Ik ben boven, mam!’

‘Wat ben je in godsnaam aan het doen?’ sist Connor.

‘Ik kan haar moeilijk negeren.’

Hij kijkt de kamer rond, op zoek naar een andere uitgang dan mijn slaapkamerdeur. Ik scharrel wat rond en probeer iets te verzinnen.

‘De kast?’ vraag ik.

‘Sorry?’

‘Je kunt je in mijn kast verstoppen.’

‘Dat is niet grappig.’

‘Ik bedoel het maar half als grapje!’ protesteer ik. Het is ook wel een makkelijk grapje, maar hij zou er wel in passen, tenminste tot ik mam heb kunnen weggagen.

‘Het raam?’ vraagt hij hoopvol.

‘Wat?’

‘Ik kan uit je raam klimmen?’

‘Ja, dat is waar. Klim maar uit het raam, grijp een vliegend varken vast en laat die je thuisbrengen.’

‘Oké, sarcasme helpt nu niet; sarcasme is alleen maar tijdverspilling,’ zegt hij, maar zelfs ik kan de kleine glimlach in zijn mondhoeken zien. ‘Mag ik uit je raam klimmen?’ Hij wacht even. ‘Alsjeblieft?’

Het is die alsjeblieft die het hem doet. Hij is bang dat mensen erachter komen, achter ons, en ik bedoel, dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Ik mag nu geen grapjes maken; ik moet hem gewoon het raam uit zien te helpen zonder dat hij eruit valt en dood op mijn stoep ligt.

Ik hoor voetstappen op de trap. Shit.

‘Ja, ja, tuurlijk, kom op,’ zeg ik, en ik duw hem richting het raam en doe het zo wijd open als maar kan. Hij tuurt naar buiten. Ik doe hetzelfde. De keuken is recht onder ons en steekt een klein beetje

uit, dus het is niet alsof hij als een soort Spiderman langs het hele huis moet klimmen. ‘Kun je daarheen springen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Vast wel.’

‘Dat is alles? Vast wel?’

Hij leunt naar me toe en geeft me een zoen. ‘Vast wel’ is goed genoeg als het betekent dat ik een zoen krijg. Jemig, ik wou dat hij niet nu weg hoefde te gaan.

Hij rukt zich los en klautert uit het raam.

‘Misschien moet je even iets aan je haar doen voordat je moeder binnenkomt,’ zegt hij, half in en half uit het raam.

‘Huh, hoezo?’

‘Het ziet er een beetje... ik weet het niet... rommelig uit?’

Ik kijk in de spiegel en als ik me weer omdraai, is hij uit het raam verdwenen en staat hij al op het dak van de keuken. Ik kijk hem gaan en ik probeer niet te verrast over te komen als de deur achter me opengaat.

‘Hee,’ zegt mam in de deuropening. ‘Is alles oké?’

Ik draai me om en ik kijk haar aan. Ze werpt me ineens een verwarde blik toe. ‘Wat is er met je haar gebeurd?’

‘Ik... deed een dutje,’ zeg ik. ‘Je maakte me wakker toen je binnenkwam. Ik heb vannacht niet al te best geslapen.’ Hebben die improvisatielessen toch nog nut gehad! ‘Sorry.’

‘Je bent ook nogal rood. Is alles goed?’

‘Het was heet hierbinnen,’ zeg ik. Dat is niet gelogen. Maar ook niet helemaal waar. ‘Ik had even wat frisse lucht nodig. Hoezo ben je nu al thuis? Ik dacht dat je een extra dienst had.’

‘Dat was ook zo, maar ze hadden ons dubbel ingeroosterd,’ zegt ze. Blijkbaar was het zo’n rotdag dat ze haar kritische blik op mij laat varen. ‘Dus we kunnen samen eten. Heb jij even geluk!’

‘En welke wereldberoemde delicatesses wordt het vanavond?’

‘Vanavond,’ zegt ze met de stem van een omroeper, ‘wordt het mijn wereldberoemde Chinees van die afhaaltoko verderop die jij zo lekker vindt.’

Ik juich, ik schreeuw, ik doe goed mee.

‘Ik ga bestellen,’ zegt ze. ‘Hé, we kunnen ook een slechte film kijken tijdens het eten, als je wilt. Je hoeft vanavond niet aan het werk, toch?’

‘Een slechte film klinkt perfect. Ik kom zo naar beneden.’

Mam gaat terug naar beneden en ik gooi mezelf op mijn bed. Dat was op het nippertje.

Mijn telefoon trilt op mijn nachtkastje en ik spring er zowat op af.

Connor: Sorry dat ik zo moest vluchten. Het was wel een leuke middag. Snel weer doen? Maar dan zonder de onderbreking?

Robin: Zeg maar waar en wanneer. ♥

Ik verwijder het hartje zodat ik niet te wanhopig klink en druk op verzenden.

Connor: Morgenochtend om 8 uur? Hampton Road?

Wacht! Daarmee doelde ik niet op een plek om DAT te doen. Ik bedoelde dat we samen naar school konden lopen.

Als je dat wilt.

Robin: Ik zie je morgen! ♥

Ik stuur het met het hartje. *Fuck it*. Het leven is te kort om geen hartjes te sturen naar de jongens die je hart hebben veroverd. Punt.